

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 390/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovvej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3, Zvolen, IČO 36 861 723, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Konečný, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 82/2021 z 28. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 82/2021 z 28. marca 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 338,06 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) žalobu sťažovateľky, ktorou sa proti žalovanej domáhala určenia, že bola výlučnou vlastníčkou sporného pozemku bližšie špecifikovaného v žalobe ku dňu jeho vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení Okresného úradu Nitra č. OÚ-NR-OVBP2/2016/032185-53 z 18. augusta 2016 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. 24929/2016/B624-SV/64203/To z 10. októbra 2016, zamietol.

3. Medzi sťažovateľkou ako kupujúcou a žalovanou ako predávajúcou bola uzavretá kúpna zmluva, ktorej predmetom bol sporný pozemok a od ktorej žalovaná odstúpila. Na podklade kúpnej zmluvy č. 30203/4672/2015/Lužianky/007/3461 uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou MH Invest, s. r. o. (ďalej len „MH Invest“), ako kupujúcou a žalovanou ako predávajúcou bola ako vlastníčka sporného pozemku zapísaná do katastra nehnuteľností MH Invest, ktorá sporný pozemok následne predala obchodnej spoločnosti MH Invest II s. r. o. (ďalej len „MH Invest II“). Sporný pozemok vo vlastníctve MH Invest II bol rozhodnutím príslušných orgánov verejnej správy (bod 2 tohto uznesenia) vyvlastnený v prospech MH Invest (vyvlastiteľ) na účel podľa § 4a zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom náhrada za vyvlastnenie bola uložená do úschovy na okresnom súde.

4. V podstatnom okresný súd v rozsudku č. k. 18 C 107/2016 z 10. októbra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zdôraznil, že nadobudnutie vlastníctva vyvlastnením je osobitný druh nadobudnutia vlastníckeho práva, ktoré nie je odvodené od práv právneho predchodcu. Aktuálny evidovaný vlastník sporného pozemku nie je právnym nástupcom žalovanej. Ani z dôvodu uplatňovania si náhrady za vyvlastnenie žalobkyňa – sťažovateľka nemá naliehavý právny záujem na podanej žalobe, pretože žalovaná mala vyplatenú kúpnu cenu a úschova náhrady za vyvlastnenie sa týkala vzťahu medzi spoločnosťami MH Invest a MH Invest II. Dodal, že žalovaná nie je ani pasívne legitimovaná, pretože v čase vyvlastnenia nebola vlastníčkou sporného pozemku.

5. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 8 Co 106/2019 z 23. apríla 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny, pričom sa zaoberal predovšetkým skúmaním, či podaná žaloba bola vhodným a správne zvoleným procesným nástrojom ochrany práva sťažovateľky a či táto má naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa krajského súdu naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva nemohol byť v prejednávanej veci daný, keďže by vyhovením žaloby nedošlo k zmene vlastníka, ktorý je v súčasnej dobe zapísaný na liste vlastníctva a sťažovateľka sa napokon tohto určenia ani nedomáhala, pretože žiadala po zmene petitu určiť vlastnícke právo výlučne ku dňu vyvlastnenia spornej nehnuteľnosti, t. j. do minulosti, pričom z obsahu žaloby a vyjadrení vyplýva, že žalobu podala z dôvodu vyplatenia náhrady za vyvlastnený pozemok, a preto naliehavý právny záujem na požadovanom určení sťažovateľke ako žalobkyni nesvedčí, keďže petit žaloby, ako aj skutkové tvrdenia a právne posúdenie sa neviažu na odstránenie konkrétnej spornosti sťažovateľkou uplatňovaného práva. Okrem toho krajský súd poukázal na to, že z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že okresný súd uznesením č. k. 12 U 4/2016 z 26. marca 2019 prijal do úschovy sumu 1 682 830,92 eur od spoločnosti MH Invest ako zložiteľa v prospech konkrétneho príjemcu MH Invest II. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na § 359 a nasl. Civilného mimosporového poriadku upravujúce konanie o úschovách.

6. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Sťažovateľka tvrdila, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je nedostatočne odôvodnený, pretože krajský súd sa nevysporiadal s jej podstatnými argumentmi

o posúdení naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a tiež jej nevytvoril procesnú možnosť vyjadriť sa k dosiaľ neaplikovaným ustanoveniam právneho predpisu. Sťažovateľka namietala najmä nedostatočné odôvodnenie, ako i záver súdov nižších inšancií, že určovacou žalobou možno požadovať iba to, či tu právo je alebo nie je v prítomnosti. Tiež poukázala na to, že v obdobných veciach je na okresnom súde vedených viacero konaní, kde je otázka naliehavého právneho záujmu posudzovaná odlišne. Zároveň sťažovateľka žiadala odložiť právoplatnosť rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu až do rozhodnutia o jeho dovolaní.

Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu sťažovateľka namietala, že ako právnu otázku označila, či naliehavý právny záujem nenahrádza pasívnu vecnú legitímáciu, ak existuje naliehavý právny záujem proti označenej žalovanej.

7. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky ako nedôvodné podľa § 448 CSP zamietol.

Nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu zakladajúcu procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP najvyšší súd nezistil. Podľa názoru najvyššieho súdu napadnutý rozsudok spĺňa zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia, krajský súd nezaložil svoje rozhodnutie na iných právnych záveroch ako okresný súd. Krajský súd svoj záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu založil na identickom závere ako okresný súd, ktorý doplnil tým, že keďže je v danej veci finančná náhrada zložená v súdnej úschove, môže sa sťažovateľka domáhať nároku v konaní o úschovách.

Dovolací súd uviedol, že na základe ním vykonaného prieskumu v databáze rozhodnutí najvyššieho súdu („*iura novit curia*“ I. ÚS 51/2020, III. ÚS 289/2017) zistil, že „*dovolateľom nastolená otázka ohľadne vzájomného vzťahu naliehavého právneho záujmu a vecnej legitímácie dovolacím súdom už riešená bola v mnohých rozhodnutiach. Súdna prax sa ustálila jednoznačne v názore, že naliehavý právny záujem a vecná legitímácia sú úzko prepojené, ale zároveň sa jedná o dve rôzne podmienky úspešnosti určovacích osôb.*“. Podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľka bez zjavnej logickej spojitosti s konštatovaním súdov o nedostatku naliehavého právneho záujmu na ňou požadovanom určení, teda s tým, čo bolo rozhodujúce pre právne posúdenie sporu, sa v dovolaní venovala otázke posudzovania, že ak existuje naliehavý právny záujem proti označenému žalovanému, či tento nahrádza chýbajúcu pasívnu vecnú legitímáciu. Takto nastolená právna otázka podľa dovolacieho súdu nezakladá žiadnu opodstatnenosť racionálnej právnej argumentácie v dovolacom konaní a nie je spôsobilá byť podkladom na vyslovenie prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a prípadných nesprávností právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Najvyšší súd tiež uviedol, že „*V danom prípade v pomeroch medzi žalobkyňou a žalovanou neexistuje spornosť vlastníckeho práva, a preto vo vzťahu k žalovanej žalobkyňa nemá na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Ak sa zamieťa určovacia žaloba pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, je vylúčené súčasne sa zaoberať žalobou vo veci samej (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/26/07, 1Cdo/91/06, 2Cdo/231/07). Z uvedeného teda vyplýva, že otázka potreby skúmania naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, na vyriešení ktorej založil rozhodnutie odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie je otázkou, ktorá bola dovolacím súdom opakovane riešená (sp. zn. 8Cdo/156/2018, 4Cdo/134/2020).*“.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka namieta, že nedostatok naliehavého právneho záujmu je vo všeobecnosti pre súd „*pohodlným dôvodom*“ zamietnutia žaloby bez toho, aby sa musel zaoberať meritom veci. Namiesto toho, aby sa vo veci konajúce súdy zaoberali jej argumentáciou, obsérne sa venujú len dôvodom, ktoré podporujú záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu.

9. Sťažovateľka namieta, že svoj žalobný návrh formulovala *lege artis*, pričom následne došlo k zmene skutkových okolností, a to k vyvlastneniu a následne vloženiu finančných prostriedkov do úschovy súdu s účinkami splnenia dlhu, a preto bolo vylúčené, aby sťažovateľka mohla byť úspešná, ak by podala žalobu na plnenie. Za daného stavu však sťažovateľka nemala k dispozícii žiaden iný procesný prostriedok, a preto sú rozhodnutia súdov v rozpore so zásadou zákazu *denegatio iustitiae*.

10. Podľa sťažovateľky je však stále aktuálna otázka vyplatenia náhrady za vyvlastnenie, ktorá dosiaľ nebola vyplatená pre pochybnosti, kto je veriteľom. Sťažovateľkino právo je stále ohrozené a neisté v dôsledku pochybného nadobudnutia sporného pozemku spoločnosťami MH Invest a MH Invest II, pretože ani v jednom prípade uzatvorenia kúpnej zmluvy nešlo o platný právny úkon z dôvodu nenaplnenia podmienok platnosti v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, ako aj z dôvodu, že nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka. Dokonca podľa nej mohlo ísť o simulované právne úkony, čomu nasvedčuje skutočnosť, že spoločnosť MH Invest nadobudla dotknutý pozemok na základe kúpnej zmluvy, následne ho previedla na spoločnosť MH Invest II a napokon podala návrh na vyvlastnenie v jej prospech, ktorému bolo vyhovené. Týmto postupom skomplikovala sťažovateľke možnosť domôcť sa svojich práv.

11. Ako nesprávny procesný postup najvyššieho súdu sťažovateľka označila aj skutočnosť, že dovolací súd o návrhu na odklad právoplatnosti rozsudku krajského súdu vôbec nerozhodol.

12. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k jeho záverom o nedôvodnosti podaného dovolania považuje sťažovateľka za nepreskúmateľné a arbitrárne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia práv na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie rozhodnutím vydaným dovolacím súdom vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne a nepreskúmateľný v súvislosti s namietanou vadou zmätočnosti a nesprávnym právnym posúdením veci (prvá námietka). Zdôrazňuje nerozhodnutie dovolacieho súdu o návrhu na odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (druhá námietka).

14. Ústavný súd eviduje niekoľko desiatok ústavných sťažností fyzických osôb a právnických osôb (vrátane sťažovateľky) zastúpených advokátskou kanceláriou uvedenou v záhlaví tohto uznesenia, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd všeobecnými súdmi rozhodujúcimi v rôznych typoch konaní, ktorým predchádzalo podanie protestov okresnej prokuratúry proti rozhodnutiam katastrálneho úradu o prevodoch pozemkov v katastrálnom území Lužianky (a iných) v súvislosti s realizáciou stavby s názvom „*Vybudovanie strategického parku*“, ktorú ako významnú investíciu schválila vláda Slovenskej republiky uznesením č. 401 z 8. júla 2015 v znení jeho doplnenia uznesením č. 413/2015 z 21. júla 2015.

15. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018, IV. ÚS 362/2021).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov ani nepredstavuje opravnú inšanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

17. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

18. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 136/05, I. ÚS 88/07).

19. Už uvedené právne závery vyplývajúce z ustálenej judikatúry ústavného súdu bol povinný pri výkone svojej rozhodovacej činnosti dodržať aj najvyšší súd, pričom úlohou ústavného súdu

bolo posúdiť, či tak skutočne urobil, a to berúc do úvahy námietky sťažovateľky prezentované v ústavnej sťažnosti.

20. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sa podľa názoru ústavného súdu zaoberá vecným posúdením namietanej vady zmätočnosti a posúdením dostatočnosti dôvodov obsiahnutých v rozhodnutí odvolacieho súdu. Ústavný súd sa úplne nestotožňuje s právnymi názormi okresného súdu a krajského súdu o neexistencii naliehavého právneho záujmu sťažovateľky na podanej žalobe v znení po pripustení zmeny petitu, avšak plne sa stotožňuje so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej. Uvedené ale nemá vplyv na právo sťažovateľky na spravodlivý proces, a teda záver najvyššieho súdu o nenaplnení vady konania podľa § 420 písm. f) CSP je udržateľný.

Najvyšší súd poskytol sťažovateľke v súvislosti s namietaným porušením práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie ochranu v medziach zákona, ktorý základné právo na súdnu ochranu vykonáva (čl. 51 ods. 1 ústavy), pričom tieto medze rešpektoval, a preto mu z ústavnoprávneho hľadiska nemožno pri posúdení vady zmätočnosti nič vytknúť. Ústavný súd, vychádzajúc z relevantnej časti obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, preto nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie (pozri aj II. ÚS 158/2023, III. ÚS 117/2022, II. ÚS 242/2023, IV. ÚS 99/2023).

21. Za dostatočne a presvedčivo odôvodnený považuje ústavný súd rovnako záver najvyššieho súdu v kontexte namietaného dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. *Conditio sine qua non* prípustnosti dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP je existencia právnej otázky, od ktorej vyriešenia bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu závislé. Posúdeniu sťažovateľkou formulovanej zásadnej právnej otázky, ktorú mal krajský súd zodpovedať nesprávne („či naliehavý právny záujem nenahrádza pasívnu vecnú legitímáciu ak existuje naliehavý právny záujem proti označenému žalovanému“), najvyšším súdom ako iracionálnej nemožno nič vytknúť. Najvyšší súd vyčerpávajúco odôvodnil aj ustálenosť svojej judikatúry k otázke naliehavého právneho záujmu.

22. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že najvyšší súd nerozhodol o jej návrhu na odloženie právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, ústavný súd poukazuje na bod 6 odôvodnenia napadnutého rozsudku dovolacieho súdu, v ktorom uvádza, že nezistil splnenie podmienok na vyhovenie návrhu v zmysle § 444 ods. 2 CSP, preto v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľky aj rozhodnutie najvyššieho súdu vydané vo veci sp. zn. 4 Sž 165/95 (uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe*, 1997, č. 24), v ktorom konštatoval, že „ak nie je na odklad dôvod, nevydáva osobitné rozhodnutie o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu vykonateľnosti“. Túto skutočnosť poznačí v súdnom spise. Uvedený procesný postup možno z ústavnoprávneho hľadiska preto považovať za udržateľný (m. m. IV. ÚS 158/2022).

23. Ústavný súd na základe už zmieňovaných čiastkových záverov k jednotlivým námietkam sťažovateľky dospel k záveru, že ňou uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v petite ústavnej sťažnosti (finančné zadost'učinenie).

24. Nad rámec uvedených záverov ústavný súd dáva do pozornosti, že ústavnú sťažnosť bolo možné odmietnuť aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka k ústavnej sťažnosti nepriložila kópiu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. V záujme rýchlosti a efektivity konania ústavný súd nepristúpil k výzve sťažovateľky na odstránenie nedostatkov podania a napadnutý rozsudok dohľadal pomocou verejne prístupných databáz súdnych rozhodnutí (<https://www.judikaty.info/document/nssr/150576/>).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. augusta 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu